

חתם סופר

עליהם צשמחה, כי ה' שלחם ולא להם למאוס צאדם או לצחור צו, אצל הם האמינו כי ע"פ דעת האנשים ישים מלך, ואינו כן כי מה', ואם יסכימו עליו צ"א ה' נתן כן בצבם. ומזה יוקח מוסר גם להאנשים המשתדלים צערכאות של נכרים להיות אצל הבתמוניות למען יקיימו להם הישר צעיניהם, כי לא עוצ הם עושים, כי הדצר יהיה דוקא צעזרת ה' וצדעותיהם, ולא יתערב זר צתוכם.

וזהו פירוש הפסוקים [דצרים י"ז י"ד] כי תצוא אל הארץ וגו', פי' פן ואולי תצואו אל הארץ ותאמר אשימה עלי מלך ככל הגוים, שאתה תהיה המשים עליך מלך כאשר עושים הגוים, חלילה לא תאמר כן, כי אז לא תהיה אימתו עליך ותרצה הקנאה והמחלוקת, אלא שום תשים עליך מלך, ודרשו חז"ל [לעיל] שתהיה אימתו עליך, אשר יצחר ה' אלקיך צו, שלכן ראוי שיהיה אימתו מועלת כי תדע נאמנה כי ה' הצוחר צו לא זולת, וכה תעשה לצחרו מקרב אחיך, פירוש ממחשבות ודעות אחיך תשים עליך מלך, עפ"י הסכמת רובם, מקרב כמו ותלחק שרה צקרצה וכדומה, ולא תשים עליך אלאך איש נכרי והסכמתו צשימת המלך, כ"א מאחיק לצד, ואז יהיה הצוחר צו ה' הצוחר צעמו.

והנה ידוע כי גדולת מלכות צני הורדוס צא להם ע"י השתדלותם עם אנשי רומי ומלכם, כידוע צספר

יוסיפון, ולכן זלגו עיני אגריפס דמעות אעפ"י שהיתה אמו מישראל כידוע, כי ידע לפי מכון האמייתי צפסוק אינו ראוי למלוך, וחכמים החיפו לו לפרש הקרא [רק] כפשוטו ואמרו שהוא אחיכם, אחינו אתה, ומה צכך [בלא] [שלא] הושם מקרב מחשבות ורלון צית ישראל, לכן נעשו, זהו מה שנלפע"ד קרוצ לחמת צעזכ"י עה).

באותה שעה נתחייבו שונאי ישראל כלייה שהחניפו לו לאגריפס. ותמכו צתוכ' כיון שהיה ראוי מן התורה, שהיתה אמו מישראל, למה נתחייבו כליה. ולפע"ד יתיישב, צתחלה נתצוק צפירוש פרשת המלך, ולא אחריק צדקדוקים רק אצחר צעזכ"י, צשידוע דהכוקם על משיח אלקי ישראל מאת ה' הצוחר צעצדו לא יאיר שיתקנאו צו מקנאים כלל וכלל, ולא יקנא ולא יעורר עליו ריבים ומדנים אלא המכחישים שמאת ה' היתה זאת לו, כמחלוקתו של קרח עם מרע"ה צאומרו [צמדצר ע"ז ג'] ומדוע תתנשאו על קהל ה', אצל המאמינים כי ה' הקימו לנגיד על עמו לא יקנא. וזאת היתה טענת משה עם יהושע צאומרו אדוני משה כללם, כאלו מידם היתה זאת להם, אמר לו המקנא אתה לי [שם י"א כ"ט], שעי"ז תתעורר קנאה עלי ג"כ, אלא תינוח כי א"א ליקח גדולה על ישראל כ"א צרלון הצורא ית"ש, ומי יתן כל עם ה' נציאים כי יתן ה' דייקא את רוחו עליהם. ואם אמנם לא צכל יומא מתרחש שכי יצוא צעלמו ויראה צאלצעו קום משחכו כי זה הוא, מ"מ צהתאספו יחד עם ה' ומסכימים רובם על איש אחד יהיה מי שיהיה צשידוע כי רוח ה' הופיעה על עמו לצחור להם הישר, ולא יתכן להאמין כי הסכמת רוב דעות שלהם הוא צמקרה להזדמן, כהסכמת דעות העמים לשום עליהם איש אשר לא מאת ה' הוא. וע"כ נלעונו עם ה' שתהיה אימת המלך עלינו ציתר שאת ויתר עוז כאשר נאמין כי ה' הקימו.

וזאת צעלם היה חטא ישראל צשאלם מלך צימי שמואל לפע"ד צאמרס [ש"א ח' ה'] הנה אתה זקנת וצניך לא הלכו צדרכיך וגו', ולא היה להם לומר כן אלא שאל נא את ה' אלקינו את אשר ימלוך עלינו אחריק, ולא תהיה עדת ה' כלאן צלי רועה, ואם יאמר ה' צניו יהיו המולכים יקצלום

